

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **“HABEAS CORPUS“**, se sídlem Ocelkova 643/20, Praha 9, zastoupený JUDr. Petrem Folprechtem, advokátem se sídlem Nádražní 344/23, Praha 5, proti žalované: **Kancelář Senátu Parlamentu ČR**, se sídlem Valdštejnské náměstí 17/4, Praha 1, ve věci ochrany proti nečinnosti žalované, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2021, čj. 8 A 119/2018-204,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2021, čj. 8 A 119/2018-204, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci**

[1] Žalobce se obrátil s žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím na Senát Parlamentu ČR. Žádal o sdělení informací pojících se ke způsobu přípravy senátního návrhu zákona později přijatého pod č. 284/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nelékařských zdravotnických povoláních). Žalovaná (Kancelář Senátu) na žádost reagovala sdělením ze dne 23. 4. 2018, ve kterém uvedla, že žádost nemá všechny zákonné náležitosti, a proto nebude vyřizována v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce navíc žádal o informace, kterými žalovaná nedisponuje a ani nemá povinnost je mít. V návaznosti na toto sdělení žalobce jedním podáním ze dne 9. 5. 2018 zaslal žalované stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím a odvolání podle § 16 téhož zákona. Žalovaná toto podání vyhodnotila pouze jako stížnost a sdělením ze dne 21. 5. 2018 žalobci odpověděla, že stížnosti zcela vyhovuje a poskytuje žalobci požadované informace.

[2] Proti tomuto postupu se žalobce bránil zásahovou žalobou, kterou Městský soud v Praze odmítl usnesením ze dne 29. 3. 2019, čj. 8 A 119/2018-56, protože žalobce proti postupu

žalované nesprávně brojil zásahovou žalobou podle § 82 s. ř. s. namísto žaloby na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s.

[3] Na základě žalobcovy kasační stížnosti dané usnesení Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 11. 2019, čj. 8 As 144/2019-113, zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud s odkazem na existující judikaturu zavázal, aby žalobci umožnil upravit žalobu tak, aby odpovídala příslušnému žalobnímu typu, a žalobou se následně znovu zabýval.

[4] V návaznosti na uvedený rozsudek (a následnou výzvu městského soudu k úpravě žaloby) žalobce podanou žalobu změnil tak, že se jí domáhal také ochrany proti nečinnosti žalované. Konkrétně vydání rozhodnutí o stížnosti a o odvolání ze dne 9. 5. 2018. Vedle toho uvedl, že trvá i na svých původních návrzích na deklarování nezákonnosti postupu žalované při vyřizování žádosti. Namítl rovněž, že žalovaná nemá kompetenci jednat za Senát Parlamentu ČR a za jednotlivé senátory. Zpochybňoval také způsob vedení správního spisu

[5] Městský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Žalované vytkl, že v řízení postupovala nesprávně, jelikož v situaci, kdy žalobcovu žádost shledala vadnou, jej nevyzvala v souladu s § 14 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím k odstranění vad. Způsob, jakým žádost původně vyřídila, vůbec neodpovídá standardům zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce proto proti postupu žalované správně brojil stížností, které žalovaná v rámci autoremedury vyhověla v celém rozsahu. Sdělení žalované ze dne 21. 5. 2018 je řádným vyřízením stížnosti, neboť žalovaná reagovala na jednotlivé body žádosti a poskytla informace, které měla k dispozici. Městský soud proto neshledal, že by žalovaná byla při vyřizování stížnosti nečinná. Pokud by žalobce měl za to, že poskytnuté informace nebyly úplné, případně že nejsou pravdivé, mohl proti takovému vyřízení znovu brojít stížností podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, nikoli žalobou na ochranu proti nečinnosti. Vedle toho soud dospěl k závěru, že žalobcovu podání ze dne 9. 5. 2018 nebylo možné současně považovat za odvolání, protože vyřízení, proti němuž brojil, nebylo rozhodnutím o odmítnutí žádosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[6] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní namítl, že městský soud nevypořádal některé jeho námitky. Nerozhodl o návrhu na vyslovení nezákonnosti aktů vydaných žalovanou, přestože stěžovatel výslovně uvedl, že na tom trvá (k tomu odkázal na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, čj. 1 Afs 58/2017-42, č. 3686/2018 Sb. NSS, a judikaturu Ústavního soudu týkající se tzv. opomenutých důkazů a přepjatého formalismus při výkladu a aplikaci zákona). Bez odezvy zůstala i námitka týkající se vedení správního spisu v rozporu se zákonem a prováděcí vyhláškou. Městský soud neprovedl stěžovatelem navržené důkazy, aniž by vyložil, z jakého důvodu.

[7] Namítl, že žalovaný nebyl pasivně legitimován. Stěžovatel jako žalovaného jasně označil „ČR-Parlament ČR, Senát“. Městský soud nevysvětlil odchýlení se od označení v žalobě, a to přes tvrzení stěžovatele v podání ze dne 13. 9. 2021, že žalovaná není kompetentní ve věci jednat za Senát a jednotlivé senátory.

[8] Závěry napadeného rozsudku jsou nesprávné, protože městský soud nepostřehl, že žalovaná odpověděla na žádost o informace zcela nedostatečně. Ani v tomto směru se soud nevypořádal s námitkami obsaženými v podáních stěžovatele, ve kterých poukazoval na to, že žalovaná informace zčásti neposkytla, zčásti zamlčela a zčásti poskytla informace nepravdivé.

pokračování

[9] Postup prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti v souladu s předchozím rozsudkem NSS sp. zn. 8 As 144/2019 se v praxi ukázal být nepříliš použitelný, nepřiléhavý a nevhodný. Žalobní typ by měl odpovídat skutkovému stavu. Soud by neměl naopak tlačit na žalobce, aby uzpůsoboval skutkové okolnosti typu žaloby.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla, aby ji Nejvyšší správní soud odmítl nebo zamítl. Souhlasí se závěrem městského soudu, podle kterého nebyla nečinná. Namítané odchylení se od původní žaloby navazuje na stěžovatelem tvrzenou nezákonnost aktů vydaných žalovanou. K otázce pasivní legitimace uvedla, že Senát Parlamentu ČR není organizační složkou státu, ale vrcholným orgánem moci zákonodárné. Není způsobilý být účastníkem řízení. Podle § 33 odst. 6 s. ř. s. je-li účastníkem stát, jedná za něj ten, o němž to stanoví zvláštní zákon. Podle zákona č. 219/2000 Sb., o majetku ČR a jejím vystupování v právních vztazích, za stát jedná organizační složka státu, které se toto právní jednání týká, resp. její vedoucí. Kancelář Senátu byla dle zákona č. 59/1996 Sb., o sídle Parlamentu ČR, zřízena k odbornému, organizačnímu a technickému zabezpečení Senátu Parlamentu ČR. Jak uvedl městský soud, ve věci je nesporné, že se stěžovatel s žádostí o informace obrátil na žalovanou jako na povinný subjekt.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, přičemž se zabýval také tím, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Předně považuje Nejvyšší správní soud za vhodné se vyjádřit k námitce týkající se žalobního typu, v níž stěžovatel poukazuje na jeho nevhodnost pro nyní posuzovanou věc. Tato námitka není přípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť se touto otázkou Nejvyšší správní soud zabýval již ve svém předchozím rozsudku vydaném v této věci pod sp. zn. 8 As 144/2019. V něm dospěl k závěru, že za situace, kdy stěžovatel žalované vytýká, že ve věci nevydala rozhodnutí a ani neposkytla všechny požadované informace, je namíste bránit se v souladu s judikaturou zdejšího soudu žalobou na ochranu proti nečinnosti (k nepřipustnosti opakované kasační stížnosti viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). K tomu lze nad rámec uvedeného dodat, že samotná skutečnost, že žaloba v konečném důsledku nebyla ani po změně žalobního typu úspěšná, neimplikuje nepoužitelnost či nevhodnost žalobního typu na posuzovanou věc. Stěžovatel ostatně přehlíží, že se právě na základě změny žaloby dočkal věcného přezkumu způsobu vyřízení žádosti namísto odmítnutí žaloby.

[14] Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení kasační námitky zpochybňující pasivní legitimaci žalované. Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. platí, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti je žalovaným *správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení*. Z toho plyne, že určení žalovaného je zásadně v dispozici žalobce, přičemž podstatná jsou tvrzení obsažená v žalobě. Jestliže žalobce označí žalovaného nesprávně, jde o důvod pro zamítnutí žaloby, neboť se jedná o otázku důvodnosti žaloby a nikoli podmínek řízení (viz rozsudky NSS ze dne 26. 7. 2016, čj. 5 As 86/2015-42, a ze dne 4. 11. 2004, čj. 3 Ans 2/2004-60). Současně ale platí, že zamítnutí žaloby pro nesprávné určení žalovaného musí předcházet upozornění krajského (městského) soudu na nedostatek pasivní žalobní legitimace a umožnění žalobci, aby na odlišný náhled na otázku pasivní věcné legitimace mohl reagovat (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 9. 12. 2014, čj. Nad 224/2014-53,

č. 3196/2015 Sb. NSS, které se primárně týká pasivní legitimace v případě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, ale výslovně své závěry vztahuje i na žalobu na ochranu proti nečinnosti). Pokud i přesto žalobce setrvá na označení žalovaného, který není pasivně věcně legitimován, soud žalobu jako nedůvodnou zamítne (viz rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2012, čj. 8 Ans 13/2011-69, odst. 27).

[15] V nyní posuzované věci stěžovatel v žalobě jako žalovaného označil „*Českou republiku, Parlament České republiky, Senát*“. Z tohoto žalobního tvrzení městský soud v zásadě vyšel i ve svém prvním rozhodnutí, tj. usnesení čj. 8 A 119/2018-56, ve kterém jako žalovaného označil Senát Parlamentu ČR. Teprve poté, co byla městskému soudu věc po zrušení tohoto usnesení Nejvyšším správním soudem vrácena k dalšímu řízení, začal v soudních písemnostech jako žalovanou uvádět Kancelář Senátu. Na to stěžovatel reagoval v podání ze dne 13. 9. 2021 tvrzením, že Kancelář Senátu, která v řízení jedná, k tomu nemá zákonnou a věcnou kompetenci, neboť žádost o poskytnutí informací se týkala otázek, které nejsou vymezeny v § 146 zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ani v § 5 zákona o sídle Parlamentu ČR, a Kancelář Senátu nemá kompetenci jednat v této věci za Senát a jednotlivé senátory. Stěžovatel v tomto podání dále setrval na shodném označení žalovaného jako v žalobě. Takto žalovaného určil i v části týkající se změny žalobního petitu.

[16] Z výše uvedeného lze shrnout, že v nyní posuzované věci stěžovatel ve svých žalobních tvrzeních označil jako žalovaného Senát Parlamentu ČR, což původně v řízení akceptoval i městský soud. Následně ale svůj náhled přehodnotil a bez součinnosti se stěžovatelem označení žalovaného změnil na Kancelář Senátu, přestože se proti tomu stěžovatel ve svých podáních vymezoval. Jak ale plyne z výše shrnuté judikatury, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti zákon svěřil odpovědnost za určení žalovaného primárně žalobci. Jestliže žalobce označí orgán veřejné moci, který podle hmotného práva není pasivně legitimován, je namístě, aby jej na to soud upozornil. Pokud ale žalobce setrvává na svém původním přesvědčení, nemůže mu soud svůj náhled vnutit. V nyní posuzované věci městský soud označení žalovaného změnil zcela bez součinnosti se stěžovatelem, kterému nevysvětlil důvody, které jej vedly k odlišnému náhledu na pasivní věcnou legitimaci, a i přes výhrady stěžovatele na tomto označení setrval i v napadeném rozsudku. Bez ohledu na to, zda byl náhled městského soudu správný, tím zatížil napadený rozsudek vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Předmětem řízení o nečinnosti žalobě je totiž tvrzená nečinnost a tu soud nemůže vztáhnout a posuzovat k jinému orgánu, než na který žalobce míří (byť by soud mohl být přesvědčen, že by to bylo k žalobci vstřícnější). Pouze nad rámec výše uvedeného nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 11. 9. 2020, čj. 9 As 189/2020-35, týkající se určení pasivní věcné legitimace v kontextu žádosti o informace adresované Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR, jehož závěry jsou nepochybně aplikovatelné i na nyní posuzovanou věc.

[17] Navzdory výše uvedenému pochybení městského soudu, které by samo o sobě bylo důvodem pro zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení, se Nejvyšší správní soud zabýval i zbylými kasačními námitkami. Jejich posouzení totiž může mít svou relevanci pro další vedení řízení před městským soudem. Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že městský soud nerozhodl o všech žalobních návrzích. Z judikatury Nejvyššího správního soudu v tomto směru plyne, že vada spočívající v nevyčerpání celého předmětu řízení je důvodem pro zrušení napadeného soudního rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2020, čj. 6 Afs 163/2020-29). Podle konstantní judikatury jednotlivé žalobní typy uvedené v soudním řádu správním jsou zásadně odlišné a nelze je zaměňovat. Jestliže žalobce jedním žalobním podáním obsáhne více žalobních typů a krajský (městský) soud tyto žaloby nevyloučí do samostatných řízení, je nutné v rámci konečného rozhodnutí vyčerpat celý předmět řízení,

pokračování

tj. rozhodnout o všech podaných žalobách (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2017, čj. 7 Afs 40/2017-47).

[18] Jak bylo již výše uvedeno, stěžovatel původně podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Poté, co byl městským soudem vyzván ke změně žalobního typu, který je na jeho věc přílehlavý, stěžovatel žalobu podáním ze dne 11. 6. 2020 nově doplnil o návrh, aby městský soud Senátu Parlamentu ČR stanovil povinnost rozhodnout o podaném odvolání a stížnosti. Vedle toho ale výslovně uvedl, že výroky navržené původně v žalobě na ochranu před nezákonným zásahem „*zůstávají beze změn, neboť napadené ‚akty‘ jsou nezákonné a jejich nezákonnost je nutno vypořádat i pro budoucnost, což nelze učinit jinak, než rozhodnout o jejich nezákonnosti či osvědčit jejich nezákonnost a tuto materiálně deklarovat*“. I ve svých dalších podáních pak uváděl, že je činí ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem a žaloby na ochranu proti nečinnosti (viz str. 2 podání ze dne 11. 11. 2020 a str. 2 podání ze dne 13. 9. 2021). Městský soud se však v napadeném rozsudku zabýval toliko žalobou na ochranu proti nečinnosti, aniž by současně rozhodl o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, na které stěžovatel i po rozšíření původního návrhu zcela zjevně setrval. Tím zatížil řízení další vadou, která má rovněž vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[19] Stěžovatel rovněž namítl, že se městský soud nevypořádal s jeho námitkou týkající se pochybení žalované při vedení správního spisu. Z podání stěžovatele ze dne 13. 9. 2021 Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatel v řízení před městským soudem namítl, že správní spis byl veden v rozporu s § 68 zákona o spisové službě a archivnictví a § 2 prováděcí vyhlášky č. 259/2012 Sb., dále že spis je chaotický, neobsahuje spisový přehled, strany v něm nejsou číslovány, dokumentace je nekompletní a vedená nepřezkoumatelným způsobem. Městský soud na tuto námitku v napadeném rozsudku neodpověděl.

[20] Z judikatury plyne, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné v případě, že soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných účastníky řízení (viz rozsudky NSS ze dne 27. 6. 2007, čj. 3 As 4/2007-58, a ze dne 2. 8. 2012, čj. 4 Ans 1/2012-61), anebo pokud ji vypořádal nedostatečně, a z odůvodnění nelze seznat, proč ji posoudil za nedůvodnou (viz rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44). Nejvyšší správní soud současně zdůrazňuje, že ne každý dílčí nedostatek odůvodnění založí nepřezkoumatelnost rozhodnutí. I proto je nutné k aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů přistupovat krajně zdrženlivě. Za nepřezkoumatelné nelze považovat takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči **důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci** (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS; zvýraznění doplnil NSS).

[21] Stěžovateli lze přisvědčit, že městský soud v napadeném rozsudku na uvedenou námitku výslovně nereagoval, což lze považovat za další nedostatek napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud ale dospěl k závěru, že v kontextu této věci a dalšího odůvodnění napadeného rozsudku se nejedná o takovou vadu, která by byla natolik závažná, aby jen kvůli ní bylo možné označit rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. V případě dané námítky totiž především není zřejmé, jaký by mohla mít vliv na posouzení důvodnosti žaloby (ať už jde o její nečinnostní či zásahovou část), kterou se stěžovatel domáhal soudní ochrany za situace, kdy je přesvědčen, že mu nebyly poskytnuty požadované informace úplně a správně. Jinými slovy, i kdyby se žalovaná při vedení spisu daných vad skutečně dopustila, nemohly by mít v této věci *prima facie* vliv na posouzení podstatných skutkových a právních otázek.

[22] Vedle toho stěžovatel namítl, že se městský soud nevypořádal s jeho důkazními návrhy. Tuto námitku Nejvyšší správní soud také neshledal důvodnou. Jak plyne z ustálené judikatury, tzv. opomenuté důkazy, tedy důkazy, o nichž v řízení soud nerozhodl, případně důkazy, jimiž se soud při hodnocení důkazů nezabýval, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho neústavnost (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, nebo rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89). Stěžovatel ve svých podáních uplatnil celou řadu důkazních návrhů, které na tomto místě není nutné rozsáhle rekapitulovat. Městský soud v napadeném rozsudku konkrétně odůvodnil, z jakého důvodu tyto důkazy neprovedl. V bodě 50 napadeného rozsudku uvedl, že mezi účastníky nebylo sporu o skutkových okolnostech, ale pouze ohledně právního hodnocení věci. Jelikož k rozhodnutí o žalobě postačoval zcela obsah spisu předloženého žalovanou, neprováděl městský soud žádné dokazování. Jinými slovy, městský soud dospěl k závěru o nadbytečnosti navržených důkazů. Takové odůvodnění je v kontextu této věci z hlediska přezkoumatelnosti rozsudku dostatečné a stěžovatel důvodnost uvedeného závěru městského soudu v kasační stížnosti nepochybňuje.

[23] V poslední kasační námitce stěžovatel tvrdí, že poskytnuté informace jsou nedostatečné a žalovaná mu neposkytla všechny požadované informace. Vypořádání této námitky městským soudem považuje stěžovatel za nesprávné a nedostatečné. Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k přezkoumatelnému závěru, že žalovaná stěžovateloivu stížnost vyřídila v rámci autoremedury tak, že žádosti v plném rozsahu vyhověla a poskytla požadované informace. Reagovala na jednotlivé body žádosti a poskytla ty informace, které měla k dispozici. Pokud stěžovatel považoval takové vyřízení žádosti za nedostatečné z důvodu neúplnosti či nepravdivosti poskytnutých informací, měl podle městského soudu proti takovému vyřízení znovu brojit stížností dle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím. Na takto konkrétní závěry městského soudu stěžovatel reaguje pouze zcela obecnou kasační argumentací, ze které sice plyne, že je považuje za nesprávné, toto zcela obecné tvrzení ale nemůže být způsobilé zvrátit závěry městského soudu, protože z něj není zřejmé, z jakého důvodu je stěžovatel považuje za nezákonné.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Městský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení tak na něm především bude, aby postupoval předestřným způsobem, tedy umožnil stěžovateli reagovat na odlišný náhled na pasivní věcnou legitimaci stěžovatelem označeného žalovaného, a aby svým rozhodnutím vyčerpал celý předmět řízení vymezený žalobními návrhy.

[25] Městský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. dubna 2022

Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Hana Čermáková